

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/60/2012
Identifikačné číslo spisu:	4012200062
Dátum vydania rozhodnutia:	21.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:4012200062.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobkyne P. BIKREAL - ZOSTAV, s miestom podnikania Dobrohošť 173, IČO 43 950 701, zastúpenej JUDr. Petrom Kubíkom, advokát s. r. o., advokátskou kanceláriou so sídlom Poľná cesta 966/9, Dunajská Streda, IČO 36 869 295, proti žalovanému Okresnému úradu v Nitre, so sídlom Štefánikova tr. 69, Nitra, o preskúmanie rozhodnutia bývalého Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Nitre č. A/2011/03329 zo 07. decembra 2011, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, č. k. 15S/6/2012-33 z 19. septembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre, č. k. 15S/6/2012-33 z 19. septembra 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia bývalého Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Nitre (ďalej ako „žalovaný“) č. A/2011/03329 zo 07. decembra 2011, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Komárne č. G/2011/01498-14 z 26. septembra 2011. Týmto rozhodnutím bola žalobkyni uložená pokuta 500 eur za porušenie ustanovenia § 8 ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „cestný zákon“).

Krajský súd ako súd vecne a miestne príslušný postupujúc podľa § 224 a nasl. OSP po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj predchádzajúceho postupu žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 OSP) dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z predloženého administratívneho spisu žalovaného, ktorého súčasťou je aj spis prvostupňového včítane fotodokumentácie správneho orgánu, podrobne opíšuť skutkový stav veci preukázaný v konaní pred správnymi orgánmi, rozsudok právne odôvodnil

ustanoveniami § 1 ods. 1, § 8 ods. 1 a § 22a ods. 1 cestného zákona majú za nepochybné, že žalobkyňa ako podnikateľka, fyzická osoba (§ 9 ods. 1 Obchodného zákonníka) bola zhotoviteľkou stavby rodinného domu na parc. č. XXXX/X k. ú. U. pre stavebníka D. (stavebné povolenie č. j.: 165/2010/SP234-3 vydané Obcou Holiare dňa 23. decembra 2010). Na základe oznámenia Regionálnej správy a údržby ciest Komárno a informácie Obecného úradu Holiare začal správny orgán prvého stupňa správne konanie vo veci uloženia pokuty žalobkyni ako účastníčke správneho konania. Dôvodom bolo poškodenie nespevnenej krajnice a cestnej priekopy (zeleného pásu) obojstranne neoprávneným realizovaním elektrickej prípojky pretláčaním cesty 111/06345 k novostavbe rodinného domu v obci Holiare bez povolenia príslušného správneho orgánu. Z fotodokumentácie (zaslanej správnym orgánom prvého stupňa aj žalobkyni) je zrejмый zásah do cestného telesa (§ 1 ods. 3 cestného zákona) a jeho poškodenie. Takýto zásah žalobkyňa nepopierala, sama uviedla v písomných podaniach, že „v rozpore s ust. § 8 ods. 1 cestného zákona nepožiadala o vydanie povolenia príslušného cestného správneho orgánu“.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný, resp. aj správny orgán prvého stupňa dôvodne ustálil, že žalobkyňa užívaním cesty iným než zvyčajným spôsobom bez potrebného povolenia cestného správneho orgánu, a tým aj bez určenia podmienok na zvláštne užívanie, porušila ustanovenie § 8 ods. 1 cestného zákona. Ak teda cestný správny orgán, ako následok užívania cesty iným než zvyčajným spôsobom bez príslušného povolenia, uložil žalobkyni pokutu pri splnení podmienok uvedených v § 22a ods. 1 cestného zákona, postupoval zákonne.

Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobkyne, podľa ktorého mal byť účastníkom konania aj vlastník predmetnej cesty. Poukázal pritom na ustanovenie § 14 zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), ktoré všeobecne vymedzuje okruh účastníkov. Keďže žalobkyňa svojím konaním porušila povinnosti vyplývajúce z cestného zákona, okruh účastníkov vyplýva z tohto predpisu. Predmetné konanie sa týkalo uloženia pokuty, vzťahu cestného správneho orgánu a žalobkyne konajúcej v rozpore s cestným zákonom.

Ďalej krajský súd poukázal na to, že cestný zákon v § 22a vymedzuje hornú sadzbu pokuty sumou 33.190 eur. Ak žalobkyňa pri prácach súvisiacich s predmetom jej podnikania, teda odborne zdatná, nekonala v súlade so zákonom, napriek absencii povolenia na zvláštne užívanie cesty, túto nedovoleným spôsobom užívala dva týždne bez príslušných dočasných dopravných značení zabezpečujúcich bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, nie je podľa názoru krajského súdu pokuta uložená na dolnej hranici sadzby neprimerane vysoká. Výška uloženej pokuty je vzhľadom na všetky okolnosti primeraná nielen z hľadiska represívneho, ale aj preventívneho.

Krajský súd uzavrel, že žalovaný správne rozhodol, keď rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil, pričom sa v dôvodoch svojho rozhodnutia vecne správne a logicky vysporiadal so všetkými okolnosťami podstatnými pre posúdenie porušenia povinností žalobkyne, ktoré sama uznala. Vzhľadom na závažnosť porušenia povinností, je aj uložená pokuta adekvátne. Krajský súd takto potom dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobkyni ich náhradu nepriznal, nakoľko nebola v konaní úspešná.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalobkyňa odvolanie domáhajúc sa jeho zmeny a zrušenia rozhodnutia žalovaného a vrátenia mu veci na ďalšie konanie; zároveň žiadala priznať náhradu trov konania.

Žalobkyňa v odvolaní v zásade zopakovala svoje námietky uvedené v žalobe, a síce, že žalovaný rozhodol bez účasti samosprávneho kraja ako vlastníka komunikácie, že konaním žalobkyne nevznikla žiadna škoda a že bez účasti samosprávneho kraja nebolo možné posúdiť primeranosť výšky uloženej sankcie.

Výtýkala krajskému súdu, že jeho rozhodnutie je preto nepresvedčivé a nesprávne, taktiež predčasné a nedostatočne odôvodnené. Poukazovala pritom na právo účastníka na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne a námietkam v ňom uvedeným poukázal na to, že v konaní o uložení sankcie za správny delikt ani Nitriansky samosprávny kraj a ani Regionálna správa a údržba ciest Komárno, a. s. ako oznamovateľ porušenia zákona, nie sú účastníkmi konania.

K druhej námietke uviedol, že v rozhodnutí o uložení sankcie je zreteľne uvedené, že táto bola uložená za

zrealizovaný výkop v cestnej priekope (v zelenom páse) a týmto výkopom bola zároveň poškodená i nespevnená krajnica (uvedené je zdokumentované - viď. fotodokumentácia). Z uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že jednoznačne bol vykonaný zásah do cestného telesa (§ 1 ods. 3 cestného zákona) a že bolo uskutočnené križovanie cesty pretláčaním z dôvodu uloženia elektrického kábla do cestného telesa cesty III/06345. Poukázal na to, že fotodokumentácia, ktorá bola vyhotovená Regionálnou správou a údržbou ciest v Komárne dňa 29. apríla 2011 bola zaslaná navrhovateľke a vo vyjadrení sama priznala, že uvedeným konaním porušila ustanovenia § 8 ods. 1 cestného zákona.

Tvrdenie, že došlo iba k poškodeniu nespevnenej krajnice je podľa žalovaného úplne scestné, nakoľko krajnica tak, ako cestná priekopa tvorí cestné teleso (podľa STN 73 61 00 - krajnica je šírkový prvok pozemnej komunikácie a skladá sa spravidla zo spevnenej a nespevnenej časti), - je to vlastne priestor medzi spevnenou vozovkou a cestnou priekopou.

To, že žalobkyňa odstránila poškodenie krajnice na vlastné náklady, nie je poľahčujúca okolnosť, nakoľko v každom povolení cestného správneho orgánu, ktoré je vydané na zvláštne užívanie cesty cestný správny orgán ukladá podmienku uviesť narušený úsek cestného telesa do pôvodného stavu na vlastné náklady. Žalovaný pritom poukázal aj na ďalšie podmienky povolenia na zvláštne užívanie cesty včítane skutočnosti, že za vydanie povolenia na zvláštne užívanie ciest cestný správny orgán podľa položky č. 82 Sadzobníka správnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov vyberá správny poplatok 99,50 eura.

Žalovaný bol tiež toho názoru, že i výška uloženej pokuty bola plne odôvodnená, pričom bola uložená na dolnej hranici, nakoľko suma 500 eur predstavuje len cca 1,51 % z možnej sumy 33.190 eur, ktorú cestný správny orgán môže uložiť podľa ustanovenia § 22a cestného zákona.

Na základe uvedeného žalovaný navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Súdy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Správne súdnictvo zabezpečuje kontrolu zákonnosti rozhodnutia. Keďže súd nie je oprávnený rozhodnúť vo veci samej, je pre posúdenie vecí rozhodujúci právny (ale aj skutkový) stav v čase rozhodovania správneho orgánu (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP).

Podľa § 250i ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení

správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Aj keď správny súd koná v tzv. plnej jurisdikcii jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu zostáva posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky posudzujúc, či krajský náležite preskúmal zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia ako aj rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, zohľadniac dôvody podaného odvolania dospel k záveru, že krajský súd pri preskúmaní rozhodnutia a postupu žalovaného postupoval v intenciách citovaných zákonných ustanovení a zásad.

Najvyšší súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovení § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Napriek námietkam žalobkyne uvedeným v odvolaní, tieto závery krajského súdu spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s nimi najvyšší súd v zásade stotožňuje považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za dostatočné, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobkyne uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

V predmetnej veci sa jedná o vec správneho trestania. Problematika správneho trestania je veľmi zložitá, lebo subsumuje jednak priestupky fyzických osôb, ktoré sú upravené v zákone SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „priestupkový zákon“) ako aj v iných osobitných predpisoch a jednak rozsiahlu oblasť správneho trestania právnických osôb a fyzických osôb - podnikateľov, základom administratívnej zodpovednosti ktorých je zodpovednosť za správny delikt.

Právny poriadok Slovenskej republiky v súčasnej dobe obsahuje zhruba sedemdesiat právnych predpisov, ktoré upravujú ukládanie sankcií právnickým osobám a fyzickým osobám - podnikateľom za porušenie právnych predpisov. Právna úprava správnych deliktov je nejednotná a roztrieštená a právne predpisy, ktoré zakotvujú skutkové podstaty správnych deliktov neupravujú procesný postup správnych orgánov pri prejednávaní správnych deliktov a rozhodovaní o nich.

V danej veci bolo posudzované ako protiprávne konanie užívanie cesty bez povolenia podľa § 8 ods. 1 a § 22a písm. a/ cestného zákona. Skutkový stav veci nebol medzi účastníkmi sporný, žalobkyňa však namietala postup správnych orgánov a rozporovala výšku uloženej sankcie.

Podľa § 8 ods. 1 cestného zákona na užívanie diaľnic, ciest a miestnych komunikácií iným než zvyčajným spôsobom alebo na iné účely, než na ktoré sú určené (ďalej len „zvláštne užívanie“), je potrebné povolenie cestného správneho orgánu s výnimkou prípadov uvedených v odsekoch 6, 7 a 8 vydané so súhlasom dopravného inšpektorátu. Cestný správny orgán môže v povolení určiť podmienky na zvláštne užívanie a pre ich nesplnenie môže udelené povolenie zrušiť. Zvláštne užívanie sa povoľuje na dobu určitú, ak u užívateľa trvajú dôvody, pre ktoré bolo povolenie udelené. Pri zmene užívateľa, podmienok užívania a podobne je potrebné požiadať o nové povolenie, prípadne o zmenu povolenia. Povolenie nie je potrebné pre vozidlá ozbrojených síl, ozbrojených bezpečnostných zborov a na presun poľnohospodárskych strojov a zariadení pri poľnohospodárskych prácach v rámci obhospodarovaného územia. Povolenie cestného správneho orgánu na účely konania automobilových pretekov je možné vydať len po predložení kladného stanoviska od organizácie, ktorá je členom medzinárodnej federácie automobilového športu (FIA Paríž).

Podľa § 22a písm. a/ bod 1. cestného zákona cestný správny orgán a obec v rozsahu svojej pôsobnosti uložia pokutu do 33.190 eur právnickej osobe alebo fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie podľa osobitných predpisov, ak bez povolenia cestného správneho orgánu alebo v rozpore s vydaným povolením užíva diaľnicu, cestu alebo miestnu komunikáciu iným spôsobom než zvyčajným alebo na iné účely, než na ktoré sú určené, s výnimkou nadmerných a nadrozmerných prepráv (zvláštne užívanie).

Z judikatúry správnych súdov (pozri k tomu bližšie najnovšie napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/40/2012 z 22. augusta 2013) vyplýva, že nedostatok špeciálnej úpravy je potrebné preklenúť použitím analógie, prvotne v právnom predpise, ktorý je obsahovo najbližším v súvislosti s riešenou právnou otázkou (per analogiam legis). Pre oblasť správneho trestania, okruh účastníkov konania upravuje nie správny poriadok (ako konštatoval krajský súd), ale priestupkový zákon v ustanovení § 72, podľa ktorého v konaní o priestupku sú účastníkmi konania:

- a) obvinený z priestupku,
- b) poškodený, ak ide o prejednávanie náhrady majetkovej škody spôsobenej priestupkom,
- c) vlastník veci, ktorá môže byť zhabaná alebo bola zhabaná, a to v časti konania týkajúcej sa zhabania veci,
- d) navrhovateľ, na návrh ktorého bolo začaté konanie o priestupku podľa § 68 ods. 1.

Vychádzajúc analogicky z citovaného zákonného ustanovenia neobstoí námieta žalobkyne, že účastníkom konania o správnom delikte mal byť Nitriansky samosprávny kraj ako vlastník komunikácie, nakoľko tento v danej veci nevystupuje ani ako poškodený ani ako vlastník veci, ktorá môže byť zhabaná alebo bola zhabaná, ani ako navrhovateľ, na návrh ktorého bolo konanie začaté. Nie je teda konaním o správnom delikte vedenom proti žalobkyni nijako dotknutým subjektom.

Pokiaľ ide o námieta žalobkyne, že jej konaním nevznikla žiadna škoda, najvyšší súd dáva do pozornosti, že v danom prípade škoda nie je súčasťou skutkovej podstaty správneho deliktu užívania cesty bez povolenia cestného správneho orgánu podľa citovaného ustanovenia § 22a písm. a/ bod 1. cestného zákona.

Neobstoí ani námieta žalobkyne, že bez vzniku škody a bez účasti samosprávneho kraja nebolo možné posúdiť primeranosť výšky uloženej sankcie.

Podľa § 22b ods. 1 cestného zákona pri určení výšky pokuty sa prihliada na závažnosť, časť trvania a na rozsah spôsobenej škody.

Z citovaného zákonného ustanovenia je zjavné, že rozsah spôsobenej škody je síce jedným z kritérií pri ukladaní pokuty a jej výšky, ale nie kritériom jediným.

Najvyššiemu súdu neostáva iné ako zopakovať, že v danom prípade pokuta bola žalobkyni uložená za nesplnenie povinnosti ustanovenej v § 8 ods. 1 cestného zákona, a to za užívaním cesty iným než

zvyčajným spôsobom bez potrebného povolenia cestného správneho orgánu, a tým aj bez určenia podmienok na zvláštne užívanie.

Za porušením ustanovenia § 8 ods. 1 cestného zákona je možné podľa § 22 ods. 1 písm. a/ bod 1 cestného zákona uložiť pokutu do 33.190 eur, pričom žalobkyni bola uložená pokuta 500 eur, teda pokuta pohybujúca sa na samej dolnej hranici zákonom danej sadzby (cca 1,51 % z maximálnej výšky pokuty), čím pokuta má výslovne výchovný a preventívny charakter a bola správnym orgánom i dostatočne odôvodnená.

Pokiaľ ide o námietku žalobkyne týkajúcu sa nepresvedčivosti, nesprávnosti, predčasnosti a nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu, najvyšší súd považuje za potrebné dodať, že riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. (k tomu pozri bližšie nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 236/06).

Jedným z princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“) a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdu svoje rozsudky odôvodniť, a to spôsobom zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 OSP (pre správne súdnictvo v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP - pozn. najvyššieho súdu). Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Iba ak sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Ústavný súd Slovenskej republiky už viackrát judikoval, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04)“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nedospel k záveru, že by krajský súd vyhodnotil skutkový stav veci iba jednostranne a urobil len formalistický výklad zákonných ustanovení, že by svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, a že by jeho postupom či postupom správnych orgánov boli porušené základné práva žalobkyne (k tomu pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 04. mája 2010). Rozdielny (odlišný) názor žalobkyne na postup žalovaného nemohol založiť opodstatnenosť odvolania, a teda ani porušenie základného práva žalobkyne na súdnu ochranu a práva na spravodlivé konanie pred krajským súdom ani pred správnymi orgánmi. Dôvody odvolania žalobkyne neboli spôsobilé ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Žalobkyňa, ako je už uvedené vyššie, zistený skutkový stav veci nijako nespochybňovala a námietky uvedené v odvolaní sú bez akéhokoľvek relevantného vzťahu k porušeniu cestného zákona preukázanému v správnom konaní. Žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa nebol náležite vyporiadal už krajský súd, a ktoré by mohli mať za následok, aby jej odvolaniu mohlo byť vyhovené.

Preskúmaním vecí v odvolacom súdnom konaní dospel najvyšší súd k záveru, že krajský súd sa so všetkými právne relevantnými dôvodmi žaloby vysporiadal dostatočne súc týmito dôvodmi a rozsahom žaloby viazaný (§ 250h ods. 1 OSP a 250j ods. 1 a ods. 2 OSP) a jeho rozhodnutie (rozsudok) nemožno považovať ani za nepresvedčivé a nesprávne, predčasné a nedostatočne odôvodnené, a teda za arbitrárne, t. j. také, ktoré by malo za následok porušenie práv žalobkyne, na ktoré poukazuje vo svojom odvolaní.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd v danej veci o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby žalobkyne o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, nerozhodol svojvoľne ani protizákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku považujúc aj jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor s ustanovením § 157 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP ani s cestným zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnej žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal; žalovanému náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení do 30. septembra 2013), boli zrušené krajské stavebné úrady a právomoc Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Nitre prešla na Obvodný úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Nitra a zákonom č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou od 01. októbra 2013 na Okresný úrad Nitra, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 107 ods. 4 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250 ods. 4 OSP na strane žalovaného konal s právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného v dôsledku čoho i v záhlaví rozhodnutia došlo k úprave označenia žalovaného.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.